

nibilitat que calguin. La constitució de plataformes com SOS Costa Brava demostren que a la societat, en general, no li agrada que li malmetin el territori. Cal escoltar els crits d'alerta, no fos que féssim tard.

La música «hiberna» | Passat l'estiu, molts grups, cantants, cobles i formacions musicals diverses es veuen obligades gairebé a hibernar fins que torni el bon temps i les programacions de festivals i festes majors els facin sortir dels seus caus per poder complaure tothom; això sí, a ritme vertiginós (avui aquí, demà allà i demà passat, encara més lluny). Hi ha algunes programacions estables al llarg de l'hivern, però són poques i de curta volada. Les coses en aquestes contrades són així. Però no seria una bona aposta que molts d'aquests intèrprets trobessin espais suficients també a l'hivern per poder oferir-hi les seves composicions? La comarca és molt rica en expressions musicals i fer-les hibernar no és bona cosa. És clar que no es tracta de programar maratons com les de l'estiu (els intèrprets també necessiten temps per refer-se), però un xic més de dinamisme en aquest àmbit seria ben rebut. O és que les havaneres només són per a l'estiu, per exemple? La gent de mar, en cantava tot l'any...

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

Compren el volcà de Santa Margarida | La Conselleria de Territori i Sostenibilitat i la Diputació de Girona han comprat el volcà de Santa Margarida, una finca d'unes 12 hectàrees, dins del municipi de Santa Pau. És un dels més significatius de la zona volcànica de la Garrotxa per la morfologia circular del cràter, molt poc habitual als volcans de la zona, amb uns 350 metres de diàmetre i prop de 70 metres de fondària. En tindrà la gestió el parc natural, i d'aquesta manera s'acaben els maldecaps que als anys setanta vam tenir molta gent, quan s'especulava amb l'exploració minera de les gredes i més tard amb una gran urbanització i equipaments esportius dins del cràter. La resposta ciutadana va parar uns projectes que haurien fet malbé aquest con, que a

dins allotja una capella d'origen romànic dedicada a la santa que dona nom al volcà. Ara la preservació n'està assegurada, així com les millores necessàries per reordenar l'ús públic i evitar-ne l'erosió, accions imprescindibles per a la sostenibilitat de l'entorn.

>> El volcà de Santa Margarida.
(Font: ACGAX. SERVEI D'IMATGES. FONDS DE L'AJUNTAMENT D'OLOT. EDUARD MASDEU JORDÀ)

50è aniversari d'una institució social | L'any 1968, Joan Sellas Cardalús va fundar a Olot el patronat que portava el seu nom, i que tenia per objectiu fer una escola d'educació especial. Els inicis, molt humils, van ser als baixos de l'hospital de Sant Jaume, amb vuit alumnes discapacitats i dos mestres. Es va fer un edifici nou, que es va anar ampliant en diverses fases, amb el nom d'Escola d'Educació Especial Joan XXIII, ara amb un altre nom, Integra, que ofereix atenció a unes 450 persones cada any i que disposa d'un equip de 84 professionals. Durant aquest 2018 s'han fet diversos actes per donar visibilitat a la institució, molt arrelada a la comarca per la llarga trajectòria i la bona feina feta durant tot aquest temps.

Nou centre de dia i residència a la Vall d'en Bas | Una obra que va començar fa deu anys, i que n'ha estat una bona colla aturada, finalment s'ha convertit en una realitat. Es tracta d'un centre social que té una doble missió: de centre de dia per a seixanta persones i de residència per a gent gran per a quaranta-dues, que podrien ampliar-se. El complex s'ha batejat amb el nom de Mirador del Puigsacalm, un nom ben poètic i que fa justícia a la ubicació de l'edifici i a l'entorn privilegiat on es troba, just a sota d'aquesta muntanya emblemàtica de la zona.

L'alcalde del municipi fa èmfasi a crear un model d'atenció a l'usuari que ofereixi un seguit de serveis amb l'objectiu de fer l'estada com més agradable millor als usuaris.

EL GIRONÈS

Text i fotos > DANI VIVERN

Optimisme, oi tant! | Els gironins tenim resiliència. Traduït del llenguatge políticament correcte: devem ser molt mesells. Perquè no s'explica, altrament, haver estat tant de temps fent cua per les obres del pont del Dimoni. El nom del diable associat a estructures indica la possibilitat llegendària que el dimoni les fes en una sola nit. Potser ha calgut invocar el Maligne per acabar el pont d'una vegada? Calma, siguem optimistes. Com ho són els que, amb una fe commovedora, preparen la senyera i la samarreta de reivindicar per anar, un cop més, a Barcelona (escric això abans de l'11-S) a fer pinya i potser a rebre'n alguna. Perquè els ànims estan molt excitats. I no solament per la política, sinó pels abusos inherents als temps que vivim i per la desídia de l'Administració davant de la constant degradació del civisme i de la convivència. A Sarrià de Ter, els veïns estan tips de la pudor i dels sorolls generats per la indústria paperera, un fenomen recurrent al poble. A Girona, la mendicitat (cada vegada més descarada i agressiva) hi deixa un rastre diari. Els contenidors són buidats sistemàticament, i el seu voltant ple de deixalles en dona fe, mentre que els irritants bufadors de fulles tardorals hi posen els decibels en ús. Passejar pel centre equival a esquivar bicicletes, representants d'ONG i pidolaires que atracallen el vianant. I els robatoris a domicilis i atracaments en ple dia (sector estació d'Olot i parc Central) hi proliferen de manera alarmant. Tan alarmant com que uns individus conegudíssims de la policia i amb un historial delictiu colossal colpegin una dona de Girona al garatge de casa seva, se l'enduguin en el seu propi vehicle i només per un cop de sort se la pugui rescatar, al cap de sis hores d'infern, a Barcelona. El fet que la víctima sigui la meua dona només afegeix un punt